

**ЕДУАРД МАЛЦ
ДА НЕ ЗАКЪСНЕЕМ ЗА
МИНАЛОТО**

Превод от руски: А. Грозданова, 1982

chitanka.info

„Какви ли не обяви се печатат във вестниците! Искаш да си силен — моля, само срещу два долара ще получиш безотказно действаща рецепта. Красив? — моля, два долара и половина. Искаш да имаш неотразим успех сред жените? — само пет долара. Обаче кой знае защо нито едно говедо не си предлага услугите на онзи, който иска да стане богат. Жалко...“ — така си мислеше Рой Харисън-младши, докато делово ровеше и търсеше пари из книжата на сър Харисън-старши, който бе заминал на някакъв медицински симпозиум. Парчето от вечерния вестник с обявите, което случайно бе попаднало пред очите на Рой, го откъсна за миг от това полезно занимание, като засили натрупалото се в душата му раздразнение. А поводи за раздразнението имаше предостатъчно: „уловът“ беше само десет долара в пари плюс един чек за петдесет долара. А на Рой му бяха нужни много по-солидни капиталовложения за онова, което имаше намерение да извърши. Първо, всеки момент щеше да пристигне нежната и бърлива Джейн. За съжаление, отначало само бърлива; бърливостта преминаваше в нежност едва след резултатното общуване с ресторантското меню.

Второ, трябваше да позвъни Жозеф. Рой се запозна с него на масата за игра на карти. Приятно беше да имаш работа с Жозеф: когато загуби няколко долара, той веднага върна дълга си и не се вкисна, а напротив, обеща да доведе и своя приятел, който имал много пари и бил страстен картоиграч. Според думите на Жозеф играел бездарно, давал парите без съжаление и би било непростимо престъпление да не го оскубят хубавичко. Но се изискваха, разбира се, предварителни капиталовложения, които, без съмнение щяха да се върнат стократно. В светлината на гореизложеното мизерната сума, намерена сред книжата на баща му, съвсем не изглеждаше прекалено голяма.

Да, това бе всичко. Безсмислено бе да търси повече. Рой с досада трясна чекмеджето на бюрото и се приближи до прозореца. Хвърли бегъл поглед към улицата и видя приближаващата се ултрамодерна шапка на Джейн — приказваш за вълка, а той в кошарата. След две минути тя се втурна в стаята, набързо млясна Рой и възбудено забърбори:

— Рой, здравей, знаеш ли, мен току-що едва не ме изгориха на клада!

— Интересно кой е искал да те пусне на топличко? — попита Рой, свикнал да не приема сериозно дърдоренето на Джейн.

— Инквизицията! Светата инквизиция от шестнадесети век!

— Е, и кой попречи на светата инквизиция да доведе до край това увлекателно мероприятие?

— Силовото поле ме екстрахира и ретаймизира в кабинета на доктор Хайлз...

— Какво-о-о? — Рой я погледна изумен. Той не си спомняше досега от пухкавите устнички на Джейн да са излизали толкова научни термини наведнъж. Необичайността на събитието заслужаваше внимание. — Е, хайде, разказвай.

— Доктор Хайлз е велик, но непризнат изобретател. Отидох при него по препоръка на моята приятелка. Ако искаш, сега ти можеш да използват моето име и той ще те приеме. Ще го намериш много лесно — той живее във вила на Морското шосе — кафявата къща при първия завой след плажа, а около входа има толкова много рози, че аз дори...

— Какво е изобретил този твой Хайлз? И какво ще правя при него?

— Изобретил машина на времето. И на онези, които идват при него със солидни препоръки, той позволява да направят с нея екскурзия в миналото — срещу пет-десет долара. Съвсем безопасно е. Само не бива да се променя това, което в настоящето вече е станало.

— Да, такава нещо не съм виждал и в рекламите по вестниците. Но пък нещо подобно съм чел като дете у Уелс и у много други, които после практически са се изхранвали от идеите на Уелс. Впрочем, ти какво си забравила в миналото?

— О, Рой! Та в шестнадесети век те имат такива дрехи и шапки! Ходех и гледах. После дори се вмъкнах в гардероба на кастилската принцеса, но когато мерех свадбената ѝ рокля, пазачите ме хванаха и като ме взеха за вещица, ме предадоха на инквизицията. Ах, Рой, каква рокля беше само! Непременно ще си поръчам същата сега. Толкова съм благодарна на доктор Хайлз...

Джейн не успя да довърши. Телефонът иззвъня.

Обаждаше се Жозеф. Това, разбира се, беше много по-важно, отколкото Хайлз. Сега то беше дори по-важно от Джейн.

— Да се срещнем след половин час на вчерашното място — каза Рой.

Като сложи слушалката, той съобщи на Джейн, че му предстои много важна работа, затова ресторантът се отлага за следващата вечер. След няколко минути Рой качи нацупилата се Джейн в таксито, а самият той бодро закрачи към уговореното място на срещата, като с надежда попипваше в джоба си банкнотата, конфискувана от бащиното му бюро.

Рой видя Жозеф отдалеч. До него крачеше широкоплещест дангалак.

— Гарс — изрева дангалакът, протегна ръка и неумело се ухили, откривайки здрави жълти зъби, само видът на които би бил в състояние да предизвика у всеки зъболекар тъжни мисли за безработица. — Жозеф ми каза, че си силен на карти, а аз отдавна търся добър партньор. Хайде да хвърлим по едни за запознанството.

Скоро и тримата седяха на масата. Рой заложи десетдоларовата банкнота и спечели. Гарс сложи на масата загубеното и предложи:

— Хайде да повторим за цялата сума.

... На Рой вървеше бясно. Гарс изглежда се беше запалил, увеличаваше залозите и неизменно губеше, като веднага измъкваше от джобовете си едри банкноти и ги поставяше пред Рой и Жозеф. Стремително забогатяващият Рой окончателно загуби ума си от щастие и когато Гарс заложи някаква баснословна сума, Рой без да мигне с око прие предизвикателството. А само след няколко минути почувствува, че под него зейна бездна: спечели Гарс. Той спокойно прибра всички пари, които лежаха на масата, и тихо попита:

— А останалото?

— Но аз нямам повече — запелтечи Рой, — може би ще спечеля...

— Първо парите на масата — погледът на Гарс стана тежък. — Аз плащах веднага, плащай и ти!

— Но аз нямам...

— Тая няма да я бъде. Или парите на масата, или откуп, иначе ще си доиграваш в рая: ангелчетата са добри, с тях можеш да играеш и на заем.

— А какъв е откупът? — с треперещ глас попита Рой. — Не ми ли вярвате, че ще намеря парите? Баща ми ще се върне след една седмица и ще го помоля...

— Баща ти ли... Виж какво. Клиниката му е тук наблизо, през един квартал. Ще отидеш и ще вземеш от шкафа в кабинета му бялото метално куфарче; в болницата те познават и няма да те спрат — ще кажеш, че баща ти се обадил и ти е поръчал да го вземеш. Ще ми донесеш куфарчето, а когато баща ти се върне, ще го откупиш. А сега марш и след половин час куфарчето да е тук, иначе се сърди на себе си.

Когато след половин час Рой се дотътри с куфарчето, Гарс извади от джоба си някакъв инструмент, с професионално движение го пхна в ключалката и куфарчето се отвори. Пред погледите на присъстващите се откриха подредени плътно една до друга ампули с някакви етикети, написани на латински.

— Дявол ги взел тези лекари, не могат да пишат на нормален човешки език — трескаво измърмори Гарс. — Един порядъчен човек не може и да се лекува сам, без доктор — затвори куфарчето и го даде на Жозеф: — Занеси го в колата. Ще ме намериш в „Атлантида“ — и като се обърна, zakрачи към близкия ресторант.

Рой тръгна след него като пребито куче. Той видя как Жозеф приближи до луксозен „крайслер“, който бе паркиран в пресечката, отвори капака на багажника и хвърли там куфарчето. Пред вратата на ресторанта Рой трябваше да спре, защото без пари там нямаше какво да прави. Жозеф мина край него, като край някаква вещ.

Цели два часа Рой тъжно стоя пред входа под мрачния поглед на портиера. Най-после неговите познати излязоха. Без да обръща внимание на Рой, Гарс се огледа и ядосан запита Жозеф:

— Къде е колата?

— Там, в пресечката — отвърна Жозеф.

— Идиот! Нали знаеш, че ключалките ми обикновено са повредени и вече не се заключват. Трябвало е да я оставиш не в пресечката, където всеки кретен като теб може да измъкне всичко от нея, а да я докараш тук, до ресторанта, пред очите на портиера. Марш за колата, глупако!

Рой стоеше замаян. Значи цели два часа куфарчето бе оставено без надзор и е могло спокойно да бъде прибрано, а той, Рой, като последен глупак стърча напразно пред ресторанта. Ако можеше да се върне в миналото — макар и един час назад — той би измъкнал куфарчето, докато онези лапаха в ресторанта и нямаше да им дойде на

ум за него. И изведнъж се сети: че нали може да се върне в миналото! Не в шестнадесети век, както Джейн, а само няколко часа.

... Задъхан, Рой влезе в къщи, грабна петдесетдоларовия чек и ключовете от колата на баща си и след няколко минути автомобилът на Харисън-старши се понесе с бясна скорост към Морското шосе, като по чудо избягваше сблъскванията на кръстовищата, които той преминаваше на червено.

Намери вилата на Хайлз веднага. Като паркира колата плътно до храстите с рози край входа, той заудря с юмруци по вратата.

— Влезте, отворено е — извикаха отвътре. Рой влезе и насреща му се показва дебел мъж.

— Доктор Хайлз — представи се мъжът.

Докато Рой обясняваше, че е изпратен от Джейн и заеквайки лъжеше, че е починал негов чичо, с когото не успял да се прости пред смъртта му и затова би искал да се върне в миналото, за да чуе поне още веднъж милия глас на починалия, Хайлз стоеше пред него неподвижен и внимателно слушаше. На големия му месест нос неуверено балансираха миниатюрни очила, напомняйки хилав жокей, възседнал по погрешка гърба на носорог.

— Заповядайте в кабинета — покани го той. — Моля, седнете. Навярно са ви предупредили, че ми е нужно да компенсирам капиталите, похарчени за изобретението.

Рой протегна петдесетдоларовия чек. Хайлз кимна с глава и дръпна завесата. Рой влезе в другата половина на кабинета.

— Ето я моята рожба — гордо каза Хайлз и с широк жест посочи стоящото в средата на стаята кресло, което напомняше на зъболекарски стол. Към креслото водеха някакви проводници и маркучи; по облегалките за ръцете и на поставката за краката имаше приспособления за привързване. Стените на тази част от кабинета бяха покрити с картини явно с рекламен характер: на тях бяха изобразени най-различни сцени, които можеше да види щастливият пътешественик в миналото. Имаше и рицарски турнири, и бой на гладиатори, и лов на пещерни хора, и пиратски ветроходи — всичко висеше в калейдоскопичен безпорядък, като не оставяше късче свободна повърхност на стената.

Хайлз намести Рой в креслото и с бързи движения пристегна ръцете и краката му към него.

— Машината се управлява телепатично — само от вашата воля и от вашето желание. Можете за миг да се премествате във всяка точка от пространството и в която и да е епоха от миналото. Вие няма да усещате машината — всичките ви движения ще са съвършено свободни. Можете да стоите в миналото толкова, колкото пожелаете — без никакви ограничения — там дори можете да прекарате целия си живот. Но колкото и дълго да се намирате там, рано или късно ще настъпи истинският миг и вие отново ще се окажете в моя кабинет. Безвъзвратно пропада само около един час — времето, което се губи за адаптирането на организма ви към отиването в миналото и за връщането от него. В случай на опасност вас ви пази силовото поле на машината. Ако нещо заплашва живота ви, защитното устройство ще се включи автоматично и машината принудително ще ви ретаймизира, тоест, ще ви върне в настоящето. Ограниченията, които трябва да спазвате, са: не бива да се опитвате да измените това, което вече е станало понастоящем — в противен случай машината анулира ефекта на вашите действия. И не бива в миналото да се срещате със самия себе си — такъв опит ще предизвика сериозни психически разстройства.

— Разбрах всичко, докторе. Хайде по-скоро, нямам търпение.

— Щастлив път! Включвам — каза Хайлз и щракна ключа.

Рой чу тихо прашене. В лицето му духаше лек ветрец, изпълвайки цялото му тяло с усещането за някаква удивителна безтегловност. Нервното напрежение изчезна. На Рой изведнъж му стана ужасно весело и той високо се засмя. Не усещаше ремъците, с които бе привързан, чувствуваше само леко бодване в ръцете. После и то изчезна. Тъмнината се разтвори и в очите му блесна светлина. Като се огледа, Рой видя колата на Гарс, паркирана в пресечката. Мярна се отдалечаващата се фигура на Жозеф. „Браво на този Хайлз — помисли си Рой, — като по поръчка на нужното място и в нужното време.“ Жозеф влезе в ресторанта. Рой се огледа, приближи до колата, отвори багажника, измъкна куфарчето и отново го затвори. Много му се искаше да се приближи до ресторанта, където, както знаеше, сега той, Рой, отчаяно чака Гарс. Искеше да приближи и да се утеши, но навреме си спомни предупреждението на Хайлз. Въздъхна и се отправи към автобусната спирка. Автобусът дойде веднага и скоро Рой пристигна до вилата на Хайлз. Бащиният му автомобил още не беше

дошъл. „Всичко е наред, аз още не съм пристигнал“ — помисли Рой и скри куфарчето в розовите храсти, там, където той после щеше да паркира колата. Като се огледа, той видя летящата към него с бясна скорост кола на баща си, зад волана на която, както знаеше, седеше самият Рой. „Успя, не закъсня — помисли Рой — а сега, без да дочаквам срещата със собствената си персона, да се отправим да полудуваме в епохата на гущерите.“

Вилата на Хайлз изчезна. Рой стоеше под някакъв могъщ кактус, висок колкото двадесететажен блок. Слънцето заливаше с ярка радостна светлина поляната, в края на която един гущер бавно закусваше с някаква доисторическа папрат. Гущерът беше съвсем като на картинка, липсваше само надписът. „Дано не му омръзне тази вегетарианска диета — помисли си Рой — току-виж ме удостоил с вниманието си.“ Гущерът сякаш почувствува мисълта му, прекъсна гощавката си, вдигна глава и погледна Рой със своите мътни, неизразителни очи. После въздъхна тежко, облиза се мазно и бавно се насочи към Рой. Рой отстъпи назад, огледа се безпомощно встрани и хукна. Гущерът мина в тръст, а след няколко секунди се понесе в такъв стремителен галоп, който би предизвикал възторжените аплодисменти на всеки хиподром. Рой затвори в ужас очи... Минаха няколко минути, които му се сториха цяла вечност, но нищо не ставаше. Рой отвори очи: гущерът, надвесен над него в последен скок, внезапно, сякаш спрял от невидима преграда, отлетя встрани и падна на гръб, като безпомощно замята дебелиите си лапи. Приличаше на торен бръмбър, обърнат с краката нагоре.

„Все пак полето включи“ — помисли си Рой. Опита се да стане, но усети, че някой го държи за ръката. Обърна глава и видя една миловидна жена, която седеше до него, обвита в ослепително бялата кожа на някакво животно.

— Всичко е наред, най-страшното вече е зад вас — тихо каза жената и Рой учудено забеляза, че лесно разбира езика, на който са се изяснявали нашите далечни прадеди. „Та тя е още пещерна, питекантропка — помисли Рой. — Но от къде се взе?“

Наблизо се чуха гласове. Като вдигна глава, Рой видя няколко мъже, обвити в нещо като палмови листа. Тези питекантропи бяха явно възбудени от нещо. Рой разбра, че това са бъдещите му поданици, които бяха дошли да засвидетелствуват почитта си към него. Такова

внимание и такава покорност ласкаеха самолюбието му, но Рой би бил радостен, ако се бяха появили поне един час по-късно. Поиска да ги помоли за това, но внезапно откри пълна липса на покорност по лицата им. Те бяха настроени агресивно, а боздуганът в ръцете на единия от тях — очевидно на вожда им — го наведе на сериозни мисли.

— Да се хванат всички! — изрева вождът.

„Ще ме опекаат, ей, ще ме опекаат — тъжно помисли Рой. — На мен нищо няма да ми стане, аз, как беше, ще се ретаймизирам от силовото поле, но нея могат и да я излапат.“ Питекантропът протегна косматата си лапа към жената и тя извика. Рой скочи, и като сви юмруци, се изправи между тях. Опитът да защити макар и непозната, но добра към него жена — първата благородна постъпка на Рой, — му струваше скъпо: питекантропът изруга и замахна с боздугана. Той се стовари неестествено меко и безшумно върху главата на Рой и го притисна към земята. Падайки и губейки съзнание, Рой успя да помисли, че дори силовото поле може да се окаже безсилно пред дебелия цепеница.

... Постепенно Рой идваше на себе си. Главата го болеше адски, особено мястото, където го бяха ударили. Някъде над ухото му като бормашина жужеше комар, но той нямаше сили да го прогони: тялото му беше като от памук. Дочу гласове.

— Операцията мина блестящо — казваше някой. — Много добре, че пристигна на време и вашата група. Ако бяхме сами, би ни било по-трудно.

— И ние не очаквахме да ви срещнем — отговори друг глас. — Занимавахме се само с нашата задача — следяхме един опасен бандит, който ни доведе до тук. Ако групата ви не го беше изплашила, нямаше да го приберем, а щяхме да проследим всичките му връзки. Добре е все пак, че тук е момчето: видяхме как то предаде куфарчето на нашия човек, а после изчезна някъде.

— Сега вече няма да изчезне — отговори първият глас и някой приближи до Рой.

— Хайде, стига си се преструвал, ставай! — каза му. После го изправиха на крака, леко го разтърсиха за рамото и като извиха внимателно ръцете му зад гърба, поведоха го някъде. Рой местеше покорно крака автоматично и полубезсъзнателно. Едва след двадесетина крачки дойде окончателно на себе си. Отвори очи и видя,

че го извеждат от къщата на доктор Хайлз. Две полицейски коли вече се отдалечаваха от входа на вилата. Поведоха го към третата. Рой се огледа и видя още две коли — своята и на Гарс.

„Значи аз вече съм в настоящето — помисли той. — А пещерната жена сигурно са я изяли. Жалко... Е, какво да се прави — милиони години са това — все едно сега нямаше да я има... Интересно, къде и защо ли ме водят?“ — Изведнъж му стана страшно: откъде се взе колата на Гарс тук? Нима тази гадина се е досетил? И къде е самият Гарс?

Рой погледна към розите край входа и изтръпна: всички храсти бяха изпотъпкани, сякаш върху тях дълго бяха играли канкан, и още отдалеч се виждаше, че от куфарчето няма и следа. Сега на Рой всичко бе безразлично. В полицейския участък го обискираха, измъкнаха от джоба шофьорската книжка и като го пъхнаха в една малка стаичка с решетки на прозореца, го заключиха.

Времето вървеше мъчително бавно. Най-сетне вратата се отвори.

— Хайде на разпит — каза влезият полицай.

Въведоха Рой в някакъв кабинет. Зад бюрото седеше червенокос лейтенант, който приличаше като две капки вода на онзи питекантроп, който удари Рой с боздугана. „Има си хас, каква страхотна прилика — учуди се Рой. — И то след толкова хилядолетия! Сигурно е потомък на онзи тип. Интересно дали знае, че праядо му е бил човекоядец и е излапал онази симпатична жена?“ Вероятно потомъкът не знаеше нищо, защото погледна Рой без ни най-малък намек за угризение на съвестта и запита:

— Какво предаде на онзи бандит Гарс в куфарчето?

— Не зная. Това куфарче е на баща ми. От болницата. Аз загубих на карти и Гарс го поиска.

— Значи ти не знаеше, че в него има наркотици? А защо отиде при Хайлз?

— За да си върна куфарчето.

— Нима знаеше, че Гарс ще дойде при него?

— Не. С помощта на машината на времето аз се върнах в миналото, откраднах куфарчето и го скрих в храстите край къщата. Но Гарс навярно се е досетил и го е намерил. Видях, че там всички храсти са изпотъпкани.

— Лъжеш. Куфарчето беше в колата на Гарс. А храстите изпотъпка наистина той, когато четирима от моите момчета с мъка го задържаха. А какви глупости ми бръщолевих за някаква машина от миналото?

— Не са глупости. Доктор Хайлз е изобретил такава машина.

— Този твой доктор преди десет години е бил лишен от лекарската си диплома заради търговия с наркотици. Сега отново е започнал да се занимава със стария си занаят, затова го арестувахме. И единственото, което е успял да изобрети, е това, че напълно е подчинил на себе си Гарс и го е направил своя пионка. Той инжектирва на Гарс някаква смес от наркотици, но не казва каква точно. В резултат Гарс зависи напълно от него. А колкото до машината на Хайлз, сега ще проверим: сержанте, доведете Хайлз!

Появилият се на вратата сержант бутна вътре Хайлз и каза:

— Сър, майорът се свърза с Харисън по телефона и разбра, че докторът ще се върне след два дни. Реши засега да пусне синчето му — всички ампули с наркотиците са цели, а и момчето не е регистрирано при нас за нещо друго.

— Добре. Хайлз, що за машина на времето имате?

— Какво говорите, лейтенант. Идеята за машина на времето е толкова експлоатирана, че дори във фантастичните разказчета тя вече се приема като бълнуване.

— В такъв случай какво сте демонстрирали на това момче?

— Своето откритие — самодоволно отвърна Хайлз. — Вие, разбира се, не знаете, че първата научна работа на известния американски физик Робърт Ууд е свързана не с физиката, а с медицината. През есента на 1888 година той, още студент втори курс в Харвардския университет, направил със себе си опит за изучаване на халюцинациите, предизвиквани от приемането на хашиш. Резултатите от опита му били публикувани, а една година по-късно били цитирани и в книгата на професор Джеймс „Психология“. В описанието ме поразил това, че в определен стадий от отравянето той виждал и чувствувал именно това, което искал, тоест, усещанията му били управлявани от мисълта му. Приискало му се например да се превърне в лисица — и той се почувствувал лисица.

— Нарекох това явление управляема халюцинация и след много опити подбрах комбинация от наркотици, която в съчетание с малка

доза „развеселяващ газ“ — двуазотен окис — даваше много стабилен ефект през цялото действие на наркотика.

— По-нататък всичко беше много просто. Идвайки при мен, клиентът предварително бе настроен за това, което искаше да види. На главата му слагах непрозрачен звукоизолиращ похлупак. Така външните зрителни и слухови усещания не можеха да влияят на въображението му по време на сеанса. После вкарвах под похлупака смес от кислород и двуазотен окис и клиентът вече не усещаше как му инжектирах подкожно състава от наркотици. За да се избегне неправдоподобността при халюцинациите, предварително ограничавах работата на въображението на клиента само за пътешествие в миналото, като забранявах всякакви промени на настоящето и среща в миналото със самия себе си. В края на сеанса предизвиканите халюцинации като правило приемаха угнетяващ характер, на клиента му се струваше, че го грози опасност, а после настъпваше бързо събуждане, което аз ускорявах, като подавах под похлупака кислород. Нали винаги предупреждавах, че в минути на опасност машината автоматично ще го върне в настоящето.

— Значи вие сте причинявали вреда на здрави хора? — заплашително попита лейтенантът.

— Ни най-малко. Еднократната и при това съвсем малка доза от наркотика беше практически безвредна. Само с това момче се случи нещо непредвидено. Преди да дойде при мен, то навярно е било под силно нервно напрежение и затова на финала получи сърдечна криза. В това време излязох да ви отворя и бях зает със сержанта, който ми сложи белезниците, но за щастие моята дъщеря забелязала, че с момчето става нещо недобро, измъкнала го от креслото, сложила го да легне на дивана и му направила солидна доза камфор, с което ликвидирала кризата. Но без допълнителен кислород събуждането става бавно. Навярно в образите на отминаващите халюцинации са започнали да се вместиат и онези неща, които той е виждал и чувал около себе си...

Изведнъж лейтенантът се засмя високо и като престана да слуша Хайлз, се обърна към Рой.

— Интересно на какво съм ти заприличал, когато се нахвърли върху ми с юмруци, и бях принуден да те тупна с каучуковата палка по главата?

— За съжаление, не си спомням — вежливо излъга Рой.

— А на вас не ви ли се струва, миличък — отново се обърна лейтенантът към Хайлз, — че освен наказание за търговия с наркотици има и параграф за мошеничество?

— Съвсем не — отвърна Хайлз. — В противен случай ще ви се наложи едновременно с мен да привлечете за мошеничество и поповете. При тях, както и при мен, идват хора, които им вярват. Те, както и аз, вземат пари, но моите клиенти не само приемат за истина, но и виждат онова, за което ми плащат. За разлика от поповете аз наистина им давам това, за което са дошли при мен.

— Май че този разговор не е за пред теб — каза лейтенантът на Рой. — Майорът е рошил да те пусне — върви си и отсега нататък не пътешествуй в миналото. Но и не забравяй за миналото, за да нямаш неприятности в бъдещето.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
10/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.